

P. Josef Daněk se narodil 6. května roku 1951 v Žabovřeskách, nedaleko komunity, ve které prožil poslední roky. Rodiče měli jen jeho. Ve svých vzpomínkách píše: „Každý zřejmě rád vzpomíná na své dětství a mládí a na ty, se kterými prožil toto období svého života. I já s vděčností vzpomínám na Jiříkovice i celou Šlapanickou farnost, kde jsem poznal mnoho dobrých lidí, kamarádů, spolužáků. Zde jsem se také setkal s prožívanou vírou, která se mně stala oporou v mém životě“.

Vystudoval střední zemědělskou školu v Bučovicích. Brzy nato následoval vstup do semináře v Litoměřicích, přerušeno vojenskou službou. Osobně uvádí: „Ještě v době své základní vojenské služby, kterou jsem absolvoval v západních Čechách v Sokolově, jsem se seznámil při návštěvě kostela s jednou rodinou. Ta mě pozvala na návštěvu, při níž jsem se také seznámil blíže s životem Dona Boska a salesiány. Po návratu do semináře jsem během studia prošel i tajným noviciátem a složil jsem své první sliby před tehdejším provinciálem P. Františkem Míšou. Protože jsem tehdy nemohl jako salesián působit veřejně, byl jsem poslán jako kaplan do diecézní farnosti v Jaroměřicích nad Rokytnou. Zde jsem působil půldruhého roku a na podzim v roce 1978 jsem se stěhoval až do Dačic, které leží již v Jihočeském kraji, ale spadají do brněnské diecéze. Tehdy nás kněze velmi bedlivě sledovali tajemníci pro věci církevní – soudruzi, kteří sídlili na krajských a okresních národních výborech a kteří dávali souhlas k vykonávání „duchovenské činnosti“ na patřičném místě. Pokud kněz neplnil jejich předpisy, měli moc ho zbavit tzv. „státního souhlasu“. Neuvědomil jsem si, že soudruh tajemník v okrese, kde jsem působil, mě sleduje. Po jednom kázání v Dačicích mně bylo sděleno, že jsem byl zbaven všech „požitků mého působení“ – což tenkrát bylo asi 650,- Kčs měsíčně a byl jsem zbaven státního souhlasu v Dačicích. Tehdy mi hodně pomohl kapitulní vikář Ludvík Horký, díky němuž jsem dostal jiné místo v Novém Městě na Moravě.

Zde jsem působil také pouze půldruhého roku, v létě 1981 jsem byl poslán do Kobeřic u Slavkova - už na samostatné místo. V této době se ke mně na faru přistěhovali také rodiče. Tatínek ještě i z Kobeřic jezdil do práce v Nesovicích na Vyškovsku. K této farnosti mi přidali ještě Nížkovice, a protože ve Slavkově v této době působil již starý pan farář, vypomáhal jsem ještě i v této farnosti. V Kobeřicích jsme s místními farníky opravili kostel i budovu fary a zde mně moc pomáhali i lidé z Jiříkovic. Co však pokládám za důležitější, bylo to, že se nám společně s dalším knězem podařilo dát dohromady ve Slavkově skupinu mládeže a společenství mladých rodin. V Kobeřicích a okolních farnostech jsem byl 9 let, a když skončila totalita, byl jsem přeložen do Kunštátu na Moravě. Zde jsem se svými rodiči prožil pouze jeden rok, ale setkal jsem se zde s nadšenými lidmi, jak mladými tak i staršími. Tento rok vyvrcholil poutí mládeže do Čenstochové v Polsku. Zde se sešlo kolem milionu mladých lidí z celého světa se svatým Otcem Janem Pavlem II. Bylo to v srpnu v roce 1991. V tomto roce jsem byl náhle přeložen do Újezda u Brna, protože zde zemřel pan farář a farnost byla víc jak půl roku bez kněze. Zde jsem již mohl působit jako salesián a proto jsme začali pro mládež opravovat hospodářskou budovu na faře, aby se zde mohli mladí i starší lidé setkávat. Společně s farníky a dobrými lidmi, se podařilo vybudovat „oratoř“ – klubovny pro mladé a hřiště. Zde mně také v srpnu 1996 zemřela maminka. Po devítiletém působení v Újezdě mě v roce 2000 pan provinciál po dohodě s otcem biskupem přeložil do Brna-Žabovřesk“.

V této komunitě prožil Josef 13 let. Nejdříve zastával funkci farního vikáře a po dvou letech se stal farářem. Byl delegátem pro salesiánské spolupracovníky ve společenstvích Újezd u Brna a Letovice. Rovněž byl duchovním asistentem jedné brněnské skupiny Volontárií Dona Boska. Velmi rád se věnoval pastoraci mladých rodin. Jeho koníčkem zvláště v Žabovřeskách byla „zahrádka“. Ta byla jeho chloubou i radostí. Díky své srdečnosti a díky tomu, že v komunitě patřil mezi starší členy, byl jejím stmelovacím prvkem. Zemřel v plné síle po krátké nemoci ve věku 62 let.

Na závěr svých vzpomínek uvádí: „Děkuji proto Pánu za všechny, se kterými jsem se mohl setkat a přeji všem dobré zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie“.